

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-Us-58/2023-8

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr.sc.Tanje Pavelin, predsjednice vijeća te Ivana Turudića univ.spec.crim. i mr.sc. Marijana Bitange, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Ive Kero zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv okrivljenog T. S. i dr., zbog kaznenih djela iz članka 328. stavak 1. i dr. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18. i 126/19., dalje: KZ/11.), dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbama okrivljenog T. S., okrivljenog Đ. V., okrivljenog G. N., okrivljenog Z. B., okrivljene A. G., okrivljenog J. D. i okrivljenog H. F., protiv rješenja Županijskog suda u Zagrebu od 19. siječnja 2023., broj Kov-Us-30/2020., u sjednici vijeća održanoj 25. listopada 2023.,

riješio je

I Odbacuje se žalba okrivljenog S. Ž. kao nepravovremena.

II Odbijaju se žalbe okrivljenog T. S., okrivljenog Đ. V., okrivljenog G. N., okrivljenog Z. B., okrivljene A. G., okrivljenog J. D. i okrivljenog H. F. kao neosnovane.

III Žalba okrivljenog T. S. je bespredmetna.

Obrazloženje

1. Županijski sud u Zagrebu rješenjem od 19. siječnja 2023., broj Kov-Us-30/2020., odbio je prijedloge okrivljenog T. S., okrivljenog T. S., okrivljenog Đ. V., okrivljenog G. N., okrivljenog Z. B., okrivljene A. G., okrivljenog T. B., okrivljenog J. N., okrivljenog G. V., okrivljenog S. Ž., okrivljenog H. F., okrivljenog K. P., okrivljenog M. R., okrivljenog F. M., okrivljenog H. Š., okrivljenog B. B. i okrivljenog T. T. za

izdvajanje iz spisa kao nezakonitih dokaza navedenih od 1. do 2138. popisa dokaza u optužnici, kao neosnovane.

2. Protiv tog rješenja žalbe su podnijeli okrivljeni T. S., okrivljeni T. S., okrivljeni Đ. V., okrivljeni G. N., okrivljeni Z. B., okrivljena A. G., okrivljeni J. D. i okrivljeni H. F..

3. Potom je rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 1. lipnja 2023., broj: Kov-Us-30/2020. na temelju članka 199. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12.-Odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19. i 80/22., dalje: ZKP/08.) obustavljen kazneni postupak protiv okrivljenog T. S..

3.1. Stoga Visoki kazneni sud Republike Hrvatske nije razmatrao žalbu okrivljenog T. S., te je ista bespredmetna.

4. Okrivljeni T. S. je žalbu protiv prvostupanjskog rješenja podnio po branitelju, odvjetniku H. K., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske pobijano rješenje ukine i vrati optužnom vijeću na ponovno odlučivanje, a podredno da usvoji žalbu i preinači pobijano rješenje na način da sve dokaze "na koje je ukazala obrana II. optuženog" izdvoji kao nezakonite. Potom je okrivljenik osobno dostavio i dopunu žalbe.

4.1. Okrivljeni Đ. V. žali se po braniteljici, odvjetnici Lj. P., bez navođenja žalbene osnove te predlaže pobijano rješenje preinačiti na način da se iz spisa izdvoje nezakoniti dokazi odnosno pobijano rješenje ukinuti i predmet vratiti na ponovno odlučivanje.

4.2. Okrivljeni G. N. prvostupanjsko rješenje pobija žalbom podnesenom po branitelju, odvjetniku T. I. zbog bitne povrede odredbi kaznenog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ukine rješenje optužnog vijeća i vrati predmet na ponovno odlučivanje.

4.3. Žali se i okrivljeni Z. B. osobno i po branitelju odvjetniku Z. K., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede odredbi kaznenog postupka, predlažući da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske prihvati žalbu i donese rješenje o izdvajanju nezakonitih dokaza a podredno da ukine pobijano rješenje i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

4.4. Okrivljeni J. D. je žalbu podnio po odvjetniku G. P. žaleći se zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, s prijedlogom da drugostupanjsko vijeće rješenjem prihvati žalbu i ukine pobijano rješenje te predmet uputi prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

4.5. Protiv tog rješenja žali se okrivljena A. G. po branitelju, odvjetniku N. G., bez navođenje žalbene osnove, s prijedlogom da se prihvati žalba, ukine pobijano rješenje i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, a podredno da se usvoje prijedlozi za izdvajanjem nezakonitih dokaza.

4.6. Okrivljeni S. Ž. je žalbu podnio osobno, ne navodeći žalbene osnove pobijanja prvostupanjskog rješenja, predlažući da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ukine

rješenje kojim je odbijen prijedlog za izdvajanje nezakonitih dokaza te da se u ponovljenom suđenju o zakonitosti dokaza pribave zvučne snimke i transkripti razgovora koji se spominju u obrazloženjima naloga te zahtjevi koji su podneseni na temelju članka 68. ZPPO te odobrenja koja su po tim zahtjevima izdana, na osnovi kojih odobrenja su pribavljeni podaci o brojevima telefona, IMEI brojevima telefonskih uređaja, korisnicima tih brojeva i uređaja i lokacijama uređaja i osoba te na osnovu kojih su sastavljene analize izlista telekomunikacijskog prometa te podatke, izliste i analize izlista na kojim podacima, izlistima i analizama izlista se temelje nalozi izdani po članku 339. a ZKP/08 i nalozi izdani po članku 332. ZKP/08.

4.7. Prvostupanjsko rješenje žalbom pobija okrivljeni H. F. podnesenom po branitelju, odvjetniku I. A. zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske ukine pobijano rješenje i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

5. Na temelju članka 474. stavak 1. u vezi članka 495. ZKP/08. spis je prije dostave sudu izvjestitelju dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

6. Žalba okrivljenog S. Ž. nije pravodobna, dok žalbe okrivljenog T. S., okrivljenog Đ. V., okrivljenog G. N., okrivljenog Z. B., okrivljene A. G., okrivljenog J. D. i okrivljenog H. F. nisu osnovane.

U odnosu na točku I izreke rješenja

6.1. Okrivljenom S. Ž. je prvostupanjsko rješenje uručeno 3. ožujka 2023., što proizlazi iz dostavne knjige H. p. d.d., a njegovom branitelju, odvjetniku Lj. P. V. 28. veljače 2023., no isti u roku od tri dana od primitka rješenja nisu podnijeli žalbu. S obzirom na to da se dostavnica da je okrivljeni S. Ž. primio prvostupanjsko rješenje sudu u razumnom roku od odašiljanja nije vratila, sud prvog stupnja je naložio ponovnu dostavu istog rješenja okrivljeniku, koje je okrivljenik primio 19. travnja 2023., što je razvidno iz dostavnice. U roku koji je računao da teče od ponovljene dostave odnosno od 19. travnja 2023. okrivljeni S. Ž. je podnio žalbu. Međutim, s obzirom na to da je okrivljenik prvostupanjsko rješenje nesumnjivo primio 3. ožujka 2023. što je u međuvremenu prvostupanjski sud utvrdio provjerom u H. p. d.d., neprihvatljivo je i neutemeljeno da okrivljenik koristi novi rok za podnošenje žalbe koji bi tekao od nove dostave. Slijedom izloženoga očito je da okrivljeni S. Ž. i njegov branitelj nisu u roku od 3 dana od dostave pobijanog rješenja iskoristili svoje pravo na podnošenje žalbe, iako im je rješenje uredno dostavljeno, to je žalba okrivljenog S. Ž. podnesena nakon isteka roka od tri dana od primitka prvostupanjskog rješenja pa je žalbu okrivljenog S. Ž. valjalo odbaciti kao nepravovremenu te riješiti kao u točki I ovog rješenja, u skladu s člankom 494. stavkom 3. točkom 1. ZKP/08.

U odnosu na točku II izreke rješenja

7. Okrivljeni T. S. pobija prvostupanjsko rješenje žalbom koju je podnio po svom branitelju u roku te dopunom žalbe podnesenom osobno izvan roka za podnošenje žalbe. S obzirom na to da je okrivljenik ovlašten dopuniti žalbu samo u dijelu žalbenih osnova i razloga istaknutih u pravodobnoj podnesenoj žalbi po branitelju, a da dopuna žalba u konkretnom slučaju u pretežitom dijelu izlazi izvan tih okvira, drugostupanjski sud dopunu žalbe u tom dijelovima nije razmatrao. S tim u vezi

upućuje se žalitelj na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ-516/04 od 6. srpnja 2004. i broj I KŽ-639/03 od 16. prosinca 2003..

7.1. Pobijajući prvostupanjsko rješenje okrivljeni T. S. tvrdi da sud prvog stupnja u izreci nije naveo po kojoj je zakonskoj osnovi odbio prijedlog okrivljenika za izdvajanje nezakonitih dokaza te da iz izreke rješenja proizlazi da je odbijen prijedlog za izdvajanje svih dokaza na kojima se optužnica temelji, iako je okrivljeni S. predložio izdvajanje točno određenih dokaza, čime tvrdi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08.

7.1.1. Međutim protivno tvrdnji ovog žalitelja, neovisno o tome što iz izreke pobijanog rješenja ne proizlazi izdvajanje kojih dokaza je odbijeno okrivljenom T. S., ta činjenica ne utječe na razumljivost izreke, jer je ovaj okrivljenik očito predložio izdvajanje dokaza koji se nalaze među dokazima pobrojanima na popisu, a koje je prvostupanjski sud izložio u točki 8. obrazloženja rješenja. Jednako tako, izostanak pozivanja prvostupanjskog suda na određeni članak ZKP/08. kojim su propisane dužnost i ovlast optužnog vijeća da odluči o izdvajanju nezakonitih dokaza ni na koji način ne utječe na razumljivost izreke. Slijedom navedenoga nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točke 11. ZKP/08., koji se tiče razumljivosti izreke.

7.1.2. Daljnji oblik bitne povrede odredaba kaznenog postupka i to iz članka 468. stavak 1. točka 3. ZKP/08. okrivljeni T. S. nalazi u činjenici da na sjednicu optužnog vijeća nisu pozvane osobe na koje je imovinska korist prenesena, a stečena je kaznenim djelom koje se ovom okrivljeniku stavlja na teret, označujući te osobe poimence. Međutim, ta žalbena tvrdnja ne odnosi se na postupovni položaj ovog okrivljenika čime ni ne utječe na zakonitost pobijanog rješenja kojim je odlučeno o prijedlogu ovog okrivljenika za izdvajanje nezakonitih dokaza.

7.1.3. Nadalje okrivljeni T. S. ističe da je "svim optuženicima dostava poziva na sjednicu optužnog vijeća obavljena putem oglasne ploče", da "najmanje za jednog optuženika" nije protekao rok od osam dana od stavljanja poziva na oglasnu ploču, te da se sud nije uvjerio jesu li svi okrivljenici bili obaviješteni o promjeni mjesta održavanja sjednice optužnog vijeća 19. siječnja 2023. Međutim, osim što su okrivljeni T. S. i njegov branitelj uredno pozvani na sjednicu optužnog vijeća, što ovaj žalitelj ni ne dovodi u pitanje, kao i da se i ovaj prigovor odnosi na postupovni položaj drugih okrivljenika, isti je uopćen i ne omogućuje drugostupanjskom sudu ispitivanje na kojeg se okrivljenika navodni nedostatak odnosi. Uz to sve da je i točna, ta tvrdnja ne utječe na zakonitost pobijanog rješenja, jer ne isključuje mogućnost da okrivljenici u daljnjem tijeku kaznenog postupka predlože izdvajanje nezakonitih dokaza, ako su u tome prethodno bili onemogućeni.

7.1.4.. Osporavajući zakonitost naloga suca istrage broj Kir-t-Us-352/18 od 28. lipnja 2018. time i dokaza koji su prikupljeni provođenjem posebne dokazne radnje, okrivljeni T. S. tvrdi da su nalozi koji su prethodili tom nalogu donijeti samo iz razloga da se utvrdi kojim se vozilom koristi okrivljeni T. S., ocjenjujući takvu mjeru invazivnom. Međutim, takvo viđenje okrivljenika je pogrešno. Naime, posebne dokazne radnje određene nalogima koje su prethodile spomenutom nalogu nisu određene zbog utvrđivanja koje vozilo koristi okrivljeni T. S., već zbog prikupljanja dokaza zbog postojanja osnova sumnje u počinjenje kaznenih djela iz članka 328.

stavak 1. KZ/11. i drugih, što je jasno i detaljno obrazloženo u tim nalozima, kako je to zaključio i prvostupanjski sud u točki 21.4 obrazloženja.

7.1.5. U odnosu na tvrdnju okrivljenog T. S. kojom dovodi u pitanje svrhovitost postojanja posebnih dokaznih radnji, jer se prema ovom žalitelju saznanja o počinjenju kaznenih djela mogu prikupiti i izvidima, očito žalitelj u cijelosti ispušta iz vida da rezultati policijskih izvida imaju neformalni karakter i ne mogu predstavljati dokaze u kaznenom postupku, već tek valjanu osnovu za izdavanje naloga suca istrage, čiji rezultati pak jesu dokazi u kaznenom postupku.

7.1.6. Sumnjajući u kvalitetu sudske kontrole zahtjeva za izdavanje naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji okrivljeni T. S. ističe da su nalozi suca istrage broj Kir-t-Us-250/2018 od 28. svibnja 2018. i broj Kir-t-Us-352/18 od 28. lipnja 2018. nezakoniti jer se temelje na podatku da su okrivljenici S., P. i S. počinili kazneno djelo protupravne naplate na štetu B. S., koji kazneni postupak je međutim bio obustavljen prije izdavanja predmetnog naloga. Iako je ovaj žalitelj u pravu da je u vrijeme izdavanja tog naloga postupak za spomenuto kazneno djelo protupravne naplate obustavljen, ta činjenica ne čini predmetni nalog nezakonitim, jer podatak na koji žalitelj upire nije jedina okolnost koja je potkrjepljivala osnovu sumnje da okrivljeni T. S. sudjeluje u protupravnom postupanju. Naime, provođenjem posebnih dokaznih radnji bila je utvrđena učestala komunikacija okrivljenog S. s T. S. među ostalim vezano za povrat novca koji su T. S. i okrivljeni Đ. V. pozajmljivali uz kamatu i posljedice u slučaju nevraćanja novca te višekratni prelazak državne granice okrivljenog S. i T. S. u osobnom automobilu, u situaciji kad se potonji dovodi u vezu s počinjenjem više različitih drugih kaznenih djela. K tome, tvrdnja da posebne dokazne radnje određene nalogom suca istrage Kir-t-Us-250/2018. od 28. svibnja 2018., nisu određene i zbog osnova sumnje za izvršenje kaznenog djela protupravne naplate ne utječe na zakonitost dokaza koji su tim nalogom pribavljeni, jer taj nalog nije izdan zbog prikupljanja dokaza zbog počinjenja kaznenog djela na štetu B. S. ili drugih oštećenika, već zbog postojanja osnova sumnje na činjenje drugih kaznenih djela u vezi s pozajmljivanjem novca i ostvarivanja drugih probitaka, i to npr. paljenjem vozila i premlaćivanjem, koje radnje se podvode pod biće kaznenih djela iz članka 215. i članka 118. KZ/11. zbog kojih su i određene posebne dokazne radnje. Pri takvom stanju stvari žaliteljevo izdvajanje samo jedne činjenice, čije je postojanje otpalo, ne čini naloge suca istrage nezakonitim niti je pobijano rješenje manjkavo, što žalitelj ni uvredljivim i podcjenjivačkim tvrdnjama neprimjerenog sadržaju žalbe nije uspio dovesti u sumnju. Pritom valja naglasiti da nezadovoljstvo žalitelja zaključkom suda kako su u vrijeme određivanja posebnih dokaznih radnji postojale osnove sumnje, kao najniži stupanj vjerojatnosti u počinjenje kaznenih djela, u pokušaju osporavanja zakonitosti naloga, ne utječe na zaključak prvostupanjskog suda da je nalog suca istrage broj Kir-t-Us-352/18 od 28. lipnja 2018. izdan u skladu s člankom 332. ZKP/08. U odnosu na prigovor da niti jedan nalog suca istrage ne sadrži obrazloženje osnova sumnje, te da ni prvostupanjski sud ne obrazlaže postojanje osnova sumnje, već za većinu naloga samo utvrđuje da osnove sumnje postoje ili izostavlja to utvrđenje, ocjena je drugostupanjskog suda da time nije izostala sudska kontrola naloga, niti su dokazi koji su pribavljeni tim nalozima nezakoniti dokazi, jer svi nalozi predstavljaju cjelinu i oslanjaju se na prethodni nalog, što je valjano i dostatno prvostupanjski sud obrazložio u točki 26.6. Pritom zadatak optužnog vijeća nije ponoviti obrazloženje naloga, već utvrditi jesu li postojali uvjeti za izdavanje naloga, što je prvostupanjski sud i učinio, slijedom čega žaliteljeva detaljna

raščlamba koji nalog je obrazložen a koji nije te kakav je zaključak prvostupanjskog suda u odnosu na svaki pojedini nalog je bez utjecaja na odluku suda prvog stupnja a time i zakonitost dokaza čije izdvajanje žalitelj predlaže. Uzgred valja dodati da iz ovako prezentiranih žalbenih tvrdnji okrivljenog T. S., premda naširoko problematizira naloge za provođenje posebnih dokaznih radnji, uopće u žalbi ne konkretizira koje dokaze predlaže kao nezakonite izdvojiti (a koji se odnose na ovog okrivljenika), iako je to dužan učiniti.

8. Slijedom izloženoga, s pravom je prvostupanjski sud zaključio da ovi nalozi suca istrage na koji upire žalitelj nisu izdani arbitrarno i nemarno, kako je to pravilno ocijenio i prvostupanjski sud. Osim toga, u odnosu na ovaj žalbeni navod žalitelju se ukazuje na noviju praksu Suda Europske unije (presuda C-349/21, HYA i drugi od 16. veljače 2023.), prema kojoj je dostatno u nalogu za posebnu dokaznu radnju citirati zahtjev državnog odvjetnika ako se usporednim čitanjem odluke o odobrenju i zahtjeva za nadzor može razumjeti razloge kojima se rukovodio sudac istrage izdajući nalog, a što je u konkretnom slučaju moguće izvan svake dvojbe, bez obzira što to žalitelj ne prihvaća.

9. Okrivljeni Đ. V. pobija prvostupanjsko rješenje upirući da pobijano rješenje nema obrazloženja, jer su izostali odgovori na konkretne prigovore okrivljenika. Međutim, imajući u vidu da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku, postupajući po uputi višeg suda, iznio jasne, dostatne i neproturječne razloge za svoju odluku, to nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08. te se okrivljenog Đ. V. upućuje u cijelosti na obrazloženje pobijanog rješenja.

9.1. U odnosu na prigovor okrivljenog Đ. V. da prvostupanjski sud nije razmotrio zakonitost naloga suca istrage broj Kir-t-Us-162/18. od 29. ožujka 2018. čiji rezultati su predstavljali osnovu za izdavanje naloga suca istrage broj Kir-t-Us-396/18 od 25. srpnja 2018., valja žalitelju ukazati na točke 21.4 i 21.5. obrazloženja prvostupanjskog rješenja, iz kojeg proizlazi da je sud upravo postupio na način na koji to predlaže žalitelj. Iz tog dijela obrazloženja jasno i nedvosmisleno proizlazi da su u nalogu obrazložene osnove sumnje za počinjenje kaznenog djela iz članka 334. ZKP/08., to jest kaznenog djela iz članka 328. KZ/11.

9.2. U odnosu na prigovor žalitelja da se optužnica protiv okrivljenog Đ. V. temelji na dokazima pribavljenim provođenjem posebnih dokaznih radnji za kaznena djela za koja se posebne dokazne radnje ne mogu odrediti, valja istaknuti da se posebne dokazne radnje mogu odrediti za kaznena djela iz članka 21. Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta („Narodne novine“ broj 76/09., 116/10., 145/10., 57/11., 136/12., 148/13. i 70/11., dalje: ZUSKOK) u skladu s člankom 48. tog Zakona. S tim u vezi u odnosu na tvrdnju žalitelja da se posebne dokazne radnje iz članka 332. ZKP/08. mogu odrediti samo za kaznena djela koja su počinjena, dok ako je "za očekivati nastavak kriminalne aktivnosti" da se posebne dokazne radnje mogu odrediti u skladu s člankom 48. ZUSKOK-a, valja ponoviti, kao u ranijem ukidnom rješenju da odredbe članka 48. Zakona o Uredu i odredbe članka 332. ZKP/08 valja promatrati zajednički i tumačiti svrhovito, jer u protivnom posebne dokazne radnje iz točaka 3. – 8. članka 332. stavka 1. ne bi imale svrhu s obzirom na svoju prirodu, jer se njima ne provode izvidi u odnosu na djela koja su počinjena. Stoga, ispravnim i logičkim tumačenjem odgovarajućih odredbi ZUSKOK-a i ZKP/08.

valja zaključiti da se posebne dokazne radnje mogu odrediti za sva kaznena djela iz nadležnosti USKOK-a. U odnosu na tvrdnju žalitelja da se razlikuje postupak određivanja posebnih dokaznih radnji po ove dvije odredbe, iako je u skladu s člankom 48. stavkom 3. ZUSKOK-a. za produljenje primjene posebne dokazne radnje iz članka 48. stavka 2. ZUSKOK-a nadležno vijeće iz članka 34. stavka 1. tog Zakona, treba napomenuti da je odredba stavka 3. članka 48. ZUSKOK-a na snagu stupila 1. srpnja 2009., dok je izmjena Zakona o kaznenom postupku kojom je određen sudac istrage kao tijelo nadležno za donošenje naloga, kako o određivanju, tako i o produljenju provođenja posebnih dokaznih radnji (objavljena u „Narodnim novinama“ broj 145/13.), na snagu stupila 15. prosinca 2013., pa su, prema tome, odredbe kasnijeg zakona derogirale odredbe ranijeg zakona. Stoga je, kako naloge o određivanju provođenja posebnih dokaznih radnji, tako i naloge o njihovom produljenju, donijelo nadležno tijelo.

9.3. Žalitelj nadalje tvrdi da u spisu nema odobrenja iz članka 68. Zakona o policijskim poslovima i ovlastima („Narodne novine“ broj 76/09., 92/14. i 70/19., dalje: ZOPPO) odnosno zapovijedi iz članka 80. ZOPPO, na temelju kojih podataka je USKOK zatražio izdavanje naloga za provođenje posebnih dokaznih radnji, iako prvostupanjski sud tvrdi suprotno, odnosno da se takva odobrenja i zapovijedi nalaze u spisu. Međutim, ta činjenica nije odlučna u ocjeni jesi li rezultati posebnih dokaznih radnji zakoniti ili ne, jer odredbom članka 332. ZKP/08. nije propisano da je postojanje tih odobrenja ili zapovijedi pretpostavka za poduzimanje posebnih dokaznih radnji.

10. Nadalje, pobijajući prvostupanjsko rješenje okrivljeni G. N. tvrdi da se nalozi kojima se određuju posebne dokazne radnje protiv njega i drugih okrivljenika temelje među ostalim na razgovorima koji se ne nalaze na zvučnim snimkama pri čemu ni zvučne snimke i njihovi transkripti nisu bili dostupni sucu istrage pri donošenju naloga kojima se određuje provođenje posebnih dokaznih radnji. Međutim, protivno tvrdnji okrivljenog G. N. ocjena je drugostupanjskog suda da je sud prvog stupnja s pravom zaključio da su posebne dokazne radnje određene naložima suca istrage u skladu s člankom 332. ZKP/08., te su dokazi koji su pribavljeni tim radnjama zakoniti. Naime, iako opravdano žalitelj primjećuje da sucu istrage prilikom izdavanja naloga nisu bile dostupne sve zvučne snimke i transkripti razgovora na kojima se temelje zahtjevi za određivanjem posebnih dokaznih radnji, ta činjenica ne dovodi ni na koji način u pitanje zakonitost postupanja suca istrage u određivanju posebnih dokaznih radnji. Naime, zahtjevi državnog odvjetnika u svakom su pojedinom slučaju potkrijepljeni odgovarajućom dokumentacijom, bilo izvješćima o provođenju posebnih dokaznih radnji u kojima je prenesen sadržaj razgovora, bilo transkriptima razgovora i drugom dokumentacijom. Dakle, sudac istrage je naloge izdao na temelju zahtjeva s priložima, koji prilozi potvrđuju tvrdnje iz zahtjeva, slijedom čega se ne može prihvatiti tvrdnja žalitelja da sudac istrage nije provjerio tvrdnje na kojima se temelji zahtjev usporedivši iste s pratećom dokumentacijom. Naime, žalitelj ispušta iz vida da je za određivanjem posebnih dokaznih radnji dovoljan najniži stupanj vjerojatnosti odnosno osnove sumnje o počinjenju kaznenih djela, slijedom čega se pri određivanju posebnih dokaznih radnji ne primjenjuju standardi dokazivanja koji vrijede za raspravu, a na čemu ustraje žalitelj. Pri takvom stanju stvari, s obzirom na to da sudac istrage u ovom slučaju nije imao razloga posumnjati u opravdanost zahtjeva za provođenje posebnih dokaznih radnji, koji su detaljno obrazloženi i temelje se na

različitoj dokumentaciji, to nije u pravu žalitelj da je sudac istrage propustio provjeriti tvrdnje iz zahtjeva državnog odvjetnika.

10.1. Ovdje valja primijetiti da i ovaj žalitelj pobija zakonitost naloga čiji rezultati ne predstavljaju dokaz protiv okrivljenog G. N. ne dovodeći u međusobnu vezu dokaze protiv ovog okrivljenika na kojima se temelji optužnica i naloge kojima su ti dokazi pribavljeni, što i jest predmet i opseg ispitivanja zakonitosti dokaza u ovom stadiju. Stoga su tvrdnje ovog okrivljenika u pretežitom dijelu uopćene i paušalne. Jednak je slučaj i s tvrdnjom da se nalog broj Kir-t-Us-250/18 od 28. svibnja 2018. temelji na razgovorima snimljenim tijekom provođenja posebne dokazne radnje iz članka 332. stavak 1. točka 3. ZKP/08. prema ranije okrivljenom T. S., tvrdeći da isto nije moguće, jer je ta vrsta posebnih dokaznih radnji određena tek 25. srpnja 2018., što je pogrešno, jer je ta radnja određena već nalogom suca istrage od 17. travnja 2023., broj: Kir-t-Us-181/18. Ni u ovom slučaju nije jasno koji je to dokaz protiv okrivljenog G. N. pribavljen provođenjem te posebne dokazne radnje i čiju zakonitost okrivljenik dovodi u pitanje. Naime, skreće se pažnja okrivljeniku da ocjeni zakonitosti podliježu dokazi na kojoj se temelji optužnica i o čijoj zakonitosti ovisi odluka o osnovanosti optužnice. Stoga takve žalbene tvrdnje koji nisu određene, već tek eventualno odredive, s pravom prvostupanjski sud ocjenjuje usmjerenim na odugovlačenje kaznenog postupka.

10.2. U odnosu na navod okrivljenog G. N. da je nalog suca istrage broj Kir-t-Us-431/18 utemeljen na podacima iz IS MUP-a o evidentiranosti ovog okrivljenika za počinjenje kaznenih djela, treba reći da je doduše u pravu žalitelj da taj podatak ne može biti dokaz u postupku, što utvrđuje i prvostupanjski sud, ali isti taj podatak dio je operativnog rada policijskih službenika čiji rezultat može predstavljati temelj za određivanje posebnih dokaznih radnji.

11. Okrivljeni Z. B. osporavajući prvostupanjsko rješenje tvrdi da u nalogima kojima su određene posebne dokazne radnje (Kir-t-Us-465/18, Kir-t-Us-20/19, Kir-t-Us-579/18 i Kir-t-Us-54/19) nisu uopće obrazložene osnove sumnje za počinjenje kaznenog djela iz članka 329. stavak 1. točka 4. u vezi s člankom 190. stavkom 2. KZ/11., te da u nalogu Kir-t-Us-465/18 nije obrazloženo da postoje osnove sumnje da je okrivljeni Z. B. počinio i druga kaznena djela zbog kojih se provode posebne dokazne radnje. U odnosu na tu tvrdnju valja istaknuti da je prvostupanjski sud potpuno i pravilno utvrdio da osnove sumnje postoje što je i obrazloženo u nalogu dok u odnosu na potonju tvrdnju, iako se u izreci naloga navodi da se posebne dokazne radnje provode protiv trojice okrivljenika za više kaznenih djela, iz njegovog obrazloženja jasno proizlazi da u odnosu na okrivljenog Z. B. osnove sumnje postoje samo u odnosu na kazneno djelo iz članka 329. stavak 1. točka 4. u vezi s člankom 190. stavkom 2. KZ/11., a to ne dovodi u pitanje zakonitost ovog naloga time i dokaza koji su provođenjem posebnih dokaznih radnji pribavljeni.

11.1. Nadalje, nije u pravu okrivljeni Z. B. da je za utvrđivanje broja mobitela kojim se koristi okrivljenik nužno postojanje naloga iz članka 339.a ZKP/08. ili odobrenja iz članka 68. ZOPPO, jer je pretpostavka za postupanje po članku 339.a ZKP/08. ili članku 68. ZOPPO da policijski službenici odnosno državni odvjetnik već imaju saznanja o brojevima telefona kojima se koristi okrivljenik, koja saznanja su rezultat operativnog rada u otkrivanju počinitelja kaznenog djela.

11.2. U odnosu na prigovor okrivljenog Z. B. da mu nije omogućeno sudjelovanje na sjednici optužnog vijeća 15. prosinca 2022. (očito misleći na sjednicu 19. siječnja 2023., jer prethodna nije ni održana), jer nije obaviješten da će se sjednica vijeća održati na mjestu različitom od onog koje je naznačeno u pozivu, valja istaknuti da je branitelj okrivljenika, odvjetnik Z. K. putem elektronske pošte obaviješten o novom mjestu održavanja sjednice optužnog vijeća, te je branitelj okrivljenika upućen da obavijesti okrivljenika o toj promjeni. S obzirom na to da je na sjednicu vijeća pristupio branitelj okrivljenika, odvjetnik Z. K., da nazočnost okrivljenika na sjednici vijeća nije obvezna, pri čemu okrivljenik očito nije uložio trud da pristupi na sjednicu vijeća na drugom mjestu s obzirom na malu udaljenost između tih dvaju mjesta (zgrade Općinskog kaznenog suda u Zagrebu i Županijskog suda u Zagrebu), iako je bio upoznat s činjenicom preseljenja suda, to podatak da okrivljenik nije sudjelovao na sjednici optužnog vijeća ne utječe na zakonitost prvostupanjskog rješenja. Pritom je tvrdnja okrivljenika da ga branitelj nije obavijestio o toj promjeni usmjerena na međusobni odnos povjerenja tog okrivljenika i njegovog branitelja i ne utječe na ispunjenje zakonskih pretpostavki za održavanje sjednice optužnog vijeća.

12. Okrivljena A. G. pobijajući prvostupanjsko rješenje tvrdi da su razlozi pobijanog rješenja "u većem dijelu općeniti i bez suštinske analize", pri čemu ni ova žaliteljica ne navodi na koji nalog se prigovor odnosi i koje dokaze smatra nezakonitim zbog propusta u obrazlaganju naloga. S obzirom na to da je prvostupanjski sud jasno i detaljno obrazložio svoju odluku, upućuje se žaliteljica na razloge prvostupanjske odluke te odgovarajuće dijelove ove odluke.

13. U žalbi okrivljeni J. D. ukazuje na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavak 1. točka 11. ZKP/08., navodeći da je u točki 5. obrazloženja pobijanog rješenja navedeno kako se ovaj okrivljenik nije pridružio prijedlozima I. do IV. okrivljenika za izdvajanje nezakonitih dokaza, slijedom čega o njegovom prijedlogu nije ni odlučeno, dok u zapisnicima sa sjednice optužnog vijeća od 15. rujna 2022. i 19. siječnja 2023. je navedeno da je se okrivljeni J. D. pridružio prijedlozima I. do IV. okrivljenika, o čemu nije odlučeno, zbog čega pak okrivljenik tvrdi da je počinjen i drugi vid bitne povrede odredaba kaznenog postupka jer da nije odlučeno o njegovom zahtjevu.

13.1. Međutim, iako doista postoji nesklad između tvrdnji u pobijanom rješenju i sadržaja dvaju zapisnika sa sjednica optužnog vijeća, činjenica da se je okrivljeni J. D. tek pridružio prijedlozima ostale četvorice okrivljenika za izdvajanje nezakonitih dokaza, o čijim je prijedlozima odlučeno prvostupanjskim rješenjem, te su razmotrene i žalbe trojice okrivljenika (S., V., N.), čijim je se prijedlozima okrivljeni J. D. pridružio, to se ovaj žalitelj upućuje na razloge prvostupanjskog i drugostupanjskog rješenja u tom dijelu, s obzirom da isti nije konkretizirao svoj prijedlog za izdvajanje nezakonitih dokaza, slijedom čega individualizirani odgovor ne treba očekivati.

14. Naposljetku, okrivljeni H. F., ne slažući se prvostupanjskim rješenjem tvrdi da su dokazi na kojima se temelji optužnica i to pod rednim brojevima 1556., 1642., 1707., 126. i 127. rezultat provođenja posebnih dokaznih radnji zbog postojanja osnove sumnje o počinjenju kaznenog djela iz članka 244. stavka 1. u vezi s člankom 329. stavkom 1. točkom 1. ZKP/08., zbog kojeg kaznenog djela se prema tvrdnji žalitelja ni ne mogu provesti posebne dokazne radnje jer nije riječ o kaznenom djelu iz članka 334. ZKP/08. U odnosu na taj prigovor žalitelj se upućuje na razloge ove odluke

izložene pod točkom 11.2. obrazloženja. Nasuprot tome, u odnosu na tvrdnju da je optužno vijeće dužno razmotriti pravnu oznaku kaznenog djela koje se okrivljeniku stavlja na teret te ovisno o tome utvrditi radi li se o kaznenom djelu za koje se mogu odrediti posebne dokazne radnje, valja istaknuti da je prvostupanjski sud s pravom zaključio da optužno vijeće nije ovlašteno odlučivati o pravnoj kvalifikaciji kaznenog djela. Međutim, istodobno prvostupanjski sud upućuje žalitelja da će tijekom rasprave, ovisno o utvrđenju je li okrivljenik počinio kazneno djelo u sastavu zločinačkog udruženja ili nije, moći odlučivati jesu li dokazi zakoniti ili ne. Za naglasiti je da je takva uputa prvostupanjskog suda u cijelosti pogrešna, bez obzira što ne utječe na zakonitost pobijanog rješenja. Naime, zakonitost dokaza ovisi o ispunjenju zakonskih pretpostavki za određivanje posebnih dokaznih radnji iz članka 332. ZKP/08. u vrijeme kada su one predložene, pri čemu se traži da tada postoje osnove sumnje o počinjenju kaznenih djela iz članka 21. ZUSKOK-a, što je ovdje bilo ispunjeno. Kasniji tijek dokaznog postupka i konačna ocjena svakog dokaza pojedinačno i u vezi s ostalim dokazima je li okrivljenik počinio kazneno djelo koje mu se stavlja na teret, neće utjecati na zaključak jesu li dokazi koji su pribavljeni posebnim dokaznim radnjama zakoniti već će biti riječ o ocjeni njihove vjerodostojnosti.

15. Slijedom svega navedenog, a budući da žalbama okrivljenika nije dovedena u sumnju osnovanost pobijanog rješenja niti su pobijanim rješenjem ostvarene povrede na koje sud drugog stupnja, u skladu s člankom 494. stavku 4. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti, to je na temelju članka 494. stavka 3. točke 2. ZKP/08. odlučeno kao u točki II izreke ovog rješenja.

Zagreb, 25. listopada 2023.

Predsjednica vijeća
dr.sc.Tanja Pavelin, v.r.